

"אני בפנים" או מה עם ה"קאלענדער" (לוח השנה) המתחלף? יומן אישי בהחלט

מאת: **נירה אוחובסקי**

לפני כארבעה חודשים כתבתי כתבה בשם "חדרתים בדיוור מוגן" ("בית בכפר" ביתן אהרון).

בכתבה שוחחתי עם כמה מדיירי הבית, נוכחתי לדעת שכולם כל כך מרוצים, אווירה נעימה, אנשים נחמדים ובכלל. פתאום חשבתי לעצמי, נירה למה שאת לא תנסי? לאחר שהתאלמנתי לפתע, זה יכול להיות פתרון

הוג ציור בבית בכפר

אידיאלי: במקום לדאוג לחצר הגדולה בחדרה, השקיייה, מים, ועוד מטלות שונות, אשתחרר מהכול ואתחיל בחיים חדשים. התחדשות זה תמיד חיובי בפרט בגילנו המתקדם. התייעצתי עם שלושת בניי וגיליתי שהם מאוד בעד, ואז בשלה בי ההחלטה להיכנס לדיוור מוגן. בשלב

מסויים החלטתי לשלב גם את חבריי ברעיון החדש, אבל לצערי המודעות לנושא בקרב רבים מאזרחי ישראל שואפת לאפס. הם עדיין חיים במושגים של פעם "בית אבות" "בית זקנים" כמו שקראו לזה עד לפני כמה שנים. נדמה להם שזה כרטיס לכיוון אחד. הם רק שוכחים שבבית בגילנו המתקדם, זה גם כרטיס לכיוון אחד. חברי, אם כן, חלקם לפחות, לא לקחו אותי ברצינות אמרו: "היא רק מדברת, היא תלך, מה היא תעשה שם עם כל האנרגיות שלה?"

ובכן, למרות הכול ואף על פי כן, הגעתי, חתמתי, שילמתי, הסתדרתי. התאקלמתי הרבה יותר מהר ומעבר לציפיות שהיו לי, ואני נהנית מכל רגע.

יש לי דירה חמודה ונוחה ויש לי גם גינה קטנה, שאני יכולה להרגיש בה את האדמה כמו שאני אוהבת. דשא ירוק, פרחים ססגוניים, ואפילו שני עצי פרי עם תפוזים סיניים (קומקוואט). בבוקר דבר ראשון יוצאים לגינה, וזה עושה לי את היום.

הבית עצמו "בית בכפר" נראה כמו בית מלון גדול מחולק לדירות פרטיות לכל דייר. הכול תחת קורת גג אחת שזה בעצם היתרון. כביסה, מרפאה, חנות קטנה אבל לא מטריפה וכל השירותים להם זקוקים.

הפעילויות פה עשירות ומגוונות, בין השאר הרבה משחקי קלפים, מברידג' ועד בכלל, חוג ציור ואפילו חוג הליכה נורדית...

כשנכנסתי לראשונה, אחת השאלות שכולן שאלו: "האם אני משחקת קלפים?"

כשעניתי בשלילה הייתה אכזבה בעיניי רבות מהן...

ובכן, מי שקורא אולי לא מאמין! מה, הכול חיובי, ומה עם הנפשות הפועלות? ובכן אגלה לכם בדיוק כיצד הרגשתי בימים הראשונים, לא אסתי דבר. הנוף האנושי הוא מבוגר (זקן) ולפעמים, צריך להסתגל, אבל אז שאלתי את עצמי, נירה מה את? זקנה בת 77. אולי ברוח עדיין צעירה, אבל מה עם ה"קאלענדער" (לוח השנה)? אין סודות, זה המצב. ואז תוך ימים מועטים התחלתי להכיר חלק מן הדיירים. גיליתי מיד, שהקהל מאוד נחמד, אינטליגנטי ובר-שיחה ורכשתי לי פה כמה ידידים ומכרים שאני הולכת לשיר אתם, להתעמל אתם, לשמוע מוסיקה ובכלל להעביר את הזמן בכיף. וזה העיקר.

ולסיום אני מביאה קטע מההמנון של "בית בכפר" שנכתב על ידי אחת הדיירות בשם אורה, שנמצאת פה כבר כמה שנים.

חוג הליכה נורדית

את השנים והזיקנה
השארנו מאחור,
גם חברים וגם שכנים
והרגלים של דור,
משא ומתן והנחות
הצלחנו לארגן,
רק הנחה בגיל - סרבו
לתת ולפרגן.